

Κατὰ Ζηριώνου, προλογίζοντα τὰ Γραμματα τῶν Ἰερευλαίων Φράγκων δουκῶν, οἷον -
 ἀντὶς Τούχρεσ, ἀντὶς Γερμανός, ἐν Νυρεμβέργῃ διὰ τῶν ἑλλανικῶν βαρκοσσῶν
 ἀφ' ἑσθὺ εἰς Ἰόππην, ἐξ ἧς παρεγένετο καὶ Ἱεροσόλυμα. ἐπανακράτων δὲ ἐξ
 Ἀλεξανδρείας διήλθε τῇ Ρόδῳ, τῇ Κῷ καὶ, μὲνός φεβεακρίου 20^η ἡμέρας -
 ρισακῇ τοῦ ἔτους αὐτ' (1480), ἀφ' ἑσθὺ καὶ τὴν νῆσον Μήδον, ἣ ἀνήκει τῷ
 δουκῇ τῇ Νάξῳ, ἀλλὰ ἦν ὑπόφορη τοῖς Ὀσμανίδαι, ἑταίρῳ δὲ τῇ νῆ-
 σου ὁ ἑλλαν Βαχανάλης, οἱ ἐξείδοτο τὴν ἐκτοῦ δουκῆρα 1^η Βασιλῆ Παβι-
 σάμης, οὗ ὁ πατὴρ διεκίχισε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δούξ τῇ Κρήτῃ, δούξ αὖ-
 τῷ προῦκα 7.000 δουκῆλα καὶ τὴν νῆσον Σαντορήνην, ἐξ ἧς, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐλάμ-
 βανε πρόσοδον 500 δουκῆλιν. ὅτι τῇ διηγήσεται ταύτη, τοῦ Ἰωάννου Τούχρεσ
 γίνεσθαι δῆλον διὰ καὶ μεγάλας ἐκδοκὰς ἀεὶ τῶν Ὀσμανιδῶν ἐκτελεῖσθαι τῇ
 νῆσῳ καὶ δίοσκῳ αὐτῇ τοῦ δουκῆλου.

1) Martini Cusii, Turcograciae libri octo (Basiliae 1584) p. 231-232.

